

Levin bácsi, az igen!

Olvasom az Élet és Irodalom augusztus 30-i számában Orbán Ottó remek írását (*Búcsú a Pesti Szalontól avagy Kati és a szovjet katona*), amelynek lényege az, hogy hazajön a költő kislánya (no, nem most, hanem jó néhány évvel ezelőtt) az óvodából, és előad egy szü realista mesét az oroszlánról, aki meg akarta enni Lenik bácsit és Lenik nénit, mert összefirkálták a punilót. Csak napok múlva derül ki, hogy az oroszlánon orosz cárt, a punilón uniót (Szovjetuniót), a firkálón pedig cirkálót (Auróra, ugye, emlékeznek?) kell érteni. Ezért jön a mesébe a szovjet katona a nagykalapáccsal, és... de most már leállítom magam, a legjobb poénokat így is lelőttem –, akit a többi is érdekel, vegyen magának egy És-t (meg egy Magyar Naplót is, ha lehet). Higgyék el, nem (nemcsak) az idegen tollak csillogása kedvéért ragadtam tollat magam is, hanem mert nekem is van egy hasonló, bár – elismerem – jóval gyengébb történetem a magyar óvodákban valaha folyt ideológiai nevelésről.

Az én fiam is körülbelül négyéves volt, csak valamivel később, mint Orbán Kati, amikor egyszer hazajön az óvodából, félrevon, és nagy titokzatosan közli velem: – *Tudod, apu, a Levin bácsi, az igen!* – Rögtön kapisgálni kezdtem, kiről lehet szó (november első hetében jártunk), de azért megjátszottam a hülye felnőttet, és megkérdeztem: – *Miért, mit csinált az a Levin bácsi?* – *Harcolt a dolgozókért* – süvöltötte öntudatosan Tamás, mire én – megdöbbenve ettől a magasfokú ideológiai érettségtől, de a hülye felnőtt szerepéből ki nem zökkenve, tovább faggattam: – *Jó, jó, de miért kellett a te Levinednek a dolgozókért harcolnia?* – *Hát hogy gyorsabban dolgozzanak* – vágta rá az ártatlan gyermek, én pedig eltöprengtem: „Szegény Levin bácsi, legalább ezt az egyet elérted volna!”